

ALWYN HAMILTON

REBEL

TRAÏCIÓ A IZMAN

Un nou dia.
Un nou desert.

ALWYN HAMILTON

REBEL

TRAÏCIÓ
A IZMAN

Fanbooks

Títol original: *Traitor to the throne*

© del text: Blue Eyed Books Ltd, 2017

© de la traducció: Anna Puente i Lluís Vitó, 2017

© de la il·lustració de la coberta: Nicolás Castells

© Grup Editorial 62, s.l.u., 2017

Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

Primera edició: octubre del 2017

www.fanbooks.cat

ISBN: 978-84-16716-59-3

Dipòsit legal: B. 16.880-2017

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Capítol 1

El Príncep Foraster

TÈMPS ERA TEMPS, AL REGNE DE MIRAJI, SITUAT en ple desert, hi vivia un jove príncep que desitjava ocupar el lloc del seu pare. No hi tenia cap dret, però considerava que el sultà no era prou sever i que ell es veia capaç de fer-ho millor. Finalment, es va apoderar del tron per la força: en una sola nit va provocar un bany de sang durant el qual, armat amb una espasa i liderant un exèrcit d'estrangers, va assassinar el seu pare i els seus germans. Quan va despuntar l'alba, aquell príncep s'havia convertit en el nou sultà.

El jove era conegut per incorporar esposes al seu harem de la mateixa manera que s'havia apoderat del país: per la força.

Durant el primer any del seu regnat, dues d'aquestes dones van donar a llum sota la mateixa constel·lació estel·lar. Una d'elles era originària del desert. El seu fill encaixava en aquell paisatge de dunes. La segona esposa havia nascut a l'altra banda del mar, en un regne anomenat Xitxa, i s'havia criat en un vaixell. El seu fill no encaixava en aquell país.

Malgrat tot, els dos nens van créixer com si fossin germans i les mares els van protegir com no ho podrien haver fet les muralles de palau. Durant un temps, a l'harem del sultà, tot van ser flors i violes, fins que la primera esposa va donar a llum per segon cop, tot i que aquesta vegada la criatura no era del seu marit, sinó d'un djinn. La filla que va néixer d'aquella unió tenia uns cabells extraordinaris, com el foc; tant, que al sultà li

bullia la sang. Davant del delict de d'adulteri, va descarregar la seva ira sobre la dona, que va morir durant la pallissa.

El sultà estava tan enrabiat que es va oblidar completament de la segona esposa, que va aprofitar l'oportunitat per fugir amb els seus dos fills i la filla del djinn, va creuar el mar i va arribar a Xitxa, el regne d'on l'havien segrestat. Allà, el seu fill, l'anomenat Príncep Foraster, viuria com un xitxà més.

Al Príncep del Desert, en canvi, li va passar el contrari: en aquell país se sentia tan foraster com ho havia estat el seu germà al regne del seu pare. Tot i això, cap dels dos prínceps no estava destinat a quedar-s'hi gaire temps, a Xitxa: al cap de poc van salpar plegats a mar obert.

Durant una temporada, mentre navegaven en vaixells sense rumb ni destí concrets, els dos germans van viure bé. Tots els ports els eren igual d'estrangers, i a tots s'hi sentien com a casa. Fins que un dia, a l'horitzó, va tornar a aparèixer Miraji.

El Príncep del Desert va albirar el seu país i va recordar que allà era on realment encaixava. I en aquella mateixa platja que coneixia tan bé va decidir abandonar el vaixell i el seu germà. Malgrat que va pregar al Príncep Foraster que baixés amb ell, el noi no s'hi va avenir: la terra del seu pare li semblava buida i erma. No podia entendre el vincle que hi sentia el seu germà. I així va ser com els seus camins es van separar. El Príncep Foraster va continuar navegant un temps, renegant en silenci pel fet que el seu germà hagués preferit el desert al mar.

Va arribar un dia que el Príncep Foraster no va poder suportar més la distància que els separava. Quan va tornar a les terres àrides de Miraji, va descobrir que el Príncep del Desert havia iniciat una rebel·lió: parlava de grans projectes, de grans idees, d'igualtat i de prosperitat. S'havia envoltat de nous germans i germanes que compartien el seu amor pel desert, i s'havia guanyat el sobrenom de «Príncep Rebel». Fos com fos, el Príncep del Desert va rebre amb els braços oberts aquell noi que havia estat sempre germà seu.

I durant un temps, als rebels tot els va anar bé.

Fins que va aparèixer una noia. Li deien «la Bandida d'Ulls Blaus». Havia estat concebuda i criada a les dunes del desert i portava a les venes el foc d'aquella terra. Per primera vegada, el Príncep Foraster va comprendre l'amor que el seu germà sentia pel desert.

El Príncep Foraster i la Bandida d'Ulls Blaus van travessar junts les dunes per lliurar una gran batalla a la ciutat de Fahali, on s'havien establert els aliats forasters del sultà.

Allà, els rebels van aconseguir la seva primera gran victòria. Van defensar el desert de les tropes del sultà, que estava dispost a reduir-ho tot a cendres; van alliberar un demdji a qui el sultà havia convertit en una arma després d'anul·lar-li la voluntat; van matar un dels fills del sultà, que s'havia proposat vessar tota la sang que calgués per guanyar-se el favor del seu pare; van trencar l'aliança del sultà amb els forasters que castigaven el desert des de feia dècades, i van reclamar també la part del desert que els pertanyia.

La llegenda de la batalla de Fahali es va estendre com la pólvora, igual que la idea que el desert podia tornar a ser un objectiu de conquesta desitjable. I és que Miraji era l'únic lloc on la màgia i les màquines modernes podien coexistir, l'únic país que podia fabricar armes prou de pressa per equipar tots els homes que fes falta per lluitar a la gran guerra entre les nacions del nord.

Des de les ribes forasteres, els observadors albiraven Miraji amb delit. De seguida van aparèixer exèrcits al desert, procedents de tots els racons de món, per participar en una nova aliança o per apoderar-se del país sencer. I mentre els enemics externs rosegaven les fronteres del sultà i li mantenien l'exèrcit ocupat, els rebels van anar conquerint una ciutat rere l'altra des de l'interior, les van arrabassar al sultà i van començar a reclutar gent al seu bàndol.

I durant un temps, les coses van rutllar per als rebels, per a la Bandida d'Ulls Blaus i per al Príncep Foraster.

Fins que l'equilibri es va decantar en contra del Príncep:

una vintena de rebels van caure en una trampa que els havien parat al desert, van quedar acorralats i van morir executats. Aquella nit, tota una ciutat es va alçar contra el sultà, amb crits a favor del Príncep Rebel, però els mateixos que havien participat en la insurrecció van arribar a l'albada amb la mirada buida dels difunts. I la Bandida d'Ulls Blaus va patir una ferida severa quan va entomar una bala durant una batalla que va tenir lloc a les muntanyes. Va quedar greument ferida, fins al punt de debatre's entre la vida i la mort. En aquell moment, i per primera vegada des que els fils de les seves vides s'havien començat a trenar, els camins de la Bandida d'Ulls Blaus i del Príncep Foraster es van separar.

Mentre la Bandida d'Ulls Blaus s'aferrava a la vida amb dents i ungles, el Príncep Foraster va ser destinat a la frontera oriental del desert, on havia acampat un exèrcit procedent de Xitxa. El Príncep Foraster va robar un uniforme i es va infiltrar al campament xitxà com si en formés part. No li va costar gens, perquè allà no destacava per l'aspecte, i va batallar amb ells contra les forces del sultà mentre feia d'espia secret per al Príncep Rebel.

I durant molt de temps les coses li van anar bé, camuflat com quedava entre l'exèrcit foraster.

Fins que va arribar una missiva del campament enemic, de mans d'un missatger vestit amb els colors blanc i daurat del regne del sultà, i que duia una bandera blanca en senyal de pau.

El Príncep Foraster hauria matat per saber què deia aquella missiva, però no li va caldre. Com que els seus companys sabien que havia après l'idioma del desert, el van convocar a la tenda del general xitxà i li van encarregar que traduís les paraules de l'enviat del sultà. Cap dels dos bàndols no sabia que, en realitat, era un enemic comú. Mentre traduïa el missatge, es va assabentar que el sultà havia ordenat un alto el foc. Que s'havia cansat d'aquella carnisseria i que estava disposat a negociar. El Príncep Foraster va descobrir que el governant de Miraji volia convocar tots els governants forasters per temptejar una nova

aliança. El sultà demanava que el rei, l'emperador o el príncep que pretengués ocupar el desert acudís al seu palau per exposar la seva opinió sobre el tema.

La missiva va arribar a l'emperador xitxà l'endemà al matí. Els trets es van aturar amb l'alto el foc. A continuació van arribar les negociacions i, després, la pau entre el sultà i els invasors. I com que ja no s'havia d'amoïnar per les costes, l'atenció del governant del desert es va poder centrar de nou en l'interior del país.

El Príncep Foraster va veure clar que havia arribat el moment de tornar amb el seu germà. La rebel·lió estava a punt de convertir-se en una guerra.

Capítol 2

SEMPRE M'HAVIA AGRADAT AQUELLA CAMISA. Va ser una llàstima que em quedés amarada de sang. Per sort, la major part no era meva. Val a dir que la camisa tampoc no ho era: l'havia agafat prestada a la Shazad i mai no l'hi havia tornat. De tota manera, veient com havia quedat, no creia que la volgués recuperar.

—Alto!

Algú em va aturar d'una estrebada. Jo duia les mans lligades i la corda m'encetava la pell dels canells. Vaig deixar anar un renec entre dents, mentre apartava els ulls de les meves botes empolgades i els fixava en la lluïssor del sol del desert.

Les muralles de Saramotai projectaven una ombra molt allargada sota la darrera llum del dia.

Eren uns murs llegendaris. Havien quedat intactes durant una de les batalles més mítiques de la Primera Guerra, entre l'heroi Attallah i la Destructora dels Mons. Eren tan antics que semblava que els haguessin construït amb els ossos del desert. Tot i això, les paraules escrites de qualsevol manera amb pintura blanca a l'entrada semblaven molt recents.

«Benvinguts a la Ciutat Lliure».

Vaig veure fins i tot els llocs on la pintura s'havia filtrat per les esquerdes d'aquelles pedres antigues abans d'assecar-se per l'efecte de la calor.

Mentre m'arrossegaven cap a aquella «Ciutat Lliure» lligada com un xai a punt per rostir vaig tenir ganes de dir quatre

coses ben dites, però fins i tot jo em vaig adonar que no era el millor moment per arriscar-se a xerrar més del compte.

—Identifiqueu-vos o dispareu! —va cridar algú des de la muralla. Aquella frase tenia molt més pes que la veu que l'havia pronunciat. El gall que se li havia escapat a la darrera paraula revelava la joventut de qui parlava.

A través del sheema vaig veure un nano que m'apuntava amb un rifle des del capdamunt de la muralla. No podia tenir més de tretze anys, i era prim i desmanegat. No l'hauria cregut capaç de fer servir aquella arma encara que l'hi anés la vida. I probablement l'hi anava la vida. Al capdavant, érem a Miraji, amb tot el que allò suposava.

—Som nosaltres, Ikar. Mira que ets idiota —va bramar prop de la meua orella l'home que m'arrossegava; tan fort que em vaig estremir. A mi no em semblava que calgués cridar tant—. I ara fes el favor d'obrir la porta o et juro per Déu que diré al teu pare que et clavi més martellades que a les seves ferradures. A veure si així t'entra una mica de cervell dins el cap.

—Hossam? —va fer l'Ikar, que no va abaixar l'arma de seguida. Estava fet un sac de nervis. Ben mirat, una esbrancada com aquella potser no era la millor manera d'adreçar-se a algú que tenia un dit damunt del gallet d'un rifle—. I això? —va preguntar, assenyalant-me amb l'arma.

L'instint em va obligar a tombar-me quan vaig sentir el canó oscil·lant. Aquell nano m'havia semblat incapaç d'encertar un elefant en un passadís, però tampoc no descartava la possibilitat que fes diana per accident. En aquest cas, era millor rebre un tret a l'espatlla que al pit.

—«Això» —va començar a dir en Hossam, amb la veu teinyida d'orgull mentre m'obligava a alçar la cara cap al sol com si fos una presa de caça— és la Bandida d'Ulls Blaus.

El nom va ressonar amb més contundència que mai, i el silenci que va venir tot seguit ho va reforçar encara més. L'Ikar se'm va quedar mirant des del capdamunt de la muralla. Fins i

tot des d'aquella distància vaig veure com es quedava amb cara de babau, literalment bocabadat.

—Obriu la porta! —va grallar l'Ikar, a corre-cuita—. Obriu la porta!

L'enorme portalada de ferro es va obrir amb una lentitud exasperant, lluitant contra la resistència que oposava la sorra acumulada durant el dia. En Hossam i els altres homes que ens acompanyaven em van empènyer, apressant-me a avançar mentre aquelles velles frontisses encara grinyolaven.

La porta no es va obrir del tot, ni de bon tros: tot just ens hi vam poder esmunyir en fila índia.

Milers d'anys després, aquella porta semblava tan sòlida com ho devia haver estat al principi de l'existència de la humanitat. Estava forjada amb ferro de dalt a baix i era gruixuda com l'envergadura d'un home, de manera que per obrir-la i tancar-la calia un sistema de pesos i politges que cap altra ciutat havia estat capaç de copiar. Era impossible esfondrar-la, de la mateixa manera que, com era ben sabut, també era impossible escalar la muralla.

L'única manera d'entrar a Saramotai, per tant, era que et fessin presoner i t'arrossegessin cap a l'interior agafant-te pel ganyot. Quina sort, la meva.

Saramotai estava situada a l'oest de la serralada central, i això significava que quedava dins els nostres dominis. Com a mínim, això se suposava. Després de la batalla de Fahali, l'Ahmed l'havia declarat territori propi. La majoria de ciutats dels entorns li havien jurat fidelitat tan bon punt els ocupants gal·lans que havien dominat aquella meitat del desert van haver desaparegut dels carrers. Si s'hi haguessin quedat, ens hauríem encarregat personalment de trencar la seva aliança amb el sultà.

Però Saramotai era una altra història.

«Benvinguts a la Ciutat Lliure».

Saramotai havia instaurat unes lleis pròpies i havia portat la rebel·lió un pas més enllà. L'Ahmed s'omplia la boca parlant d'igualtat i riquesa per als pobres, però els habitants de Sara-

motai havien decidit que l'única manera d'assolir la igualtat era fulminar els que tinguessin un estatus superior al seu, i que l'única manera de fer-se ric consistia a arrabassar els béns a qui en tenia. Per això s'havien revoltat contra els rics, emparant-se en l'excusa d'estar obeint l'Ahmed.

Amb tot, l'Ahmed sabia com imposar el seu poder quan detectava l'ocasió. Nosaltres no sabíem gran cosa d'en Malik Al'Kizzam, l'home que havia agafat les regnes de Saramotai, a part que havia estat servent de l'emir, que aquest havia mort i que en Malik havia ocupat el seu lloc a palau.

Per això hi havíem enviat uns quants homes, perquè n'esbrinessin més detalls. I perquè actuessin en cas que els fes mala espina. Però aquells homes no havien tornat.

Allò suposava un problema, però aviat se n'hi va afegir un altre.

Així va ser com vaig arribar fins allà, amb les mans lligades a l'esquena amb tanta força que començava a perdre'n la sensibilitat i a notar una ferida tendra a la clavícula, on un punyal havia estat a punt de tallar-me el coll. Vaig trobar estrany que haver aconseguit el meu propòsit tingués el mateix regust que ser capturada.

En Hossam em va empènyer de mala manera per fer-me passar al davant, a través de l'escletxa de la porta. Em vaig entrebancar i vaig aterrar de morros a la sorra, tot i que abans vaig tenir temps de clavar-me una patacada al colze contra la porta.

La mare que el...! M'havia fet més mal del que m'esperava.

Vaig deixar anar un xiulet de dolor entre les dents mentre em tombava. La sorra se'm va enganxar a les mans, amaraes de suor a causa del contacte amb les cordes. En Hossam em va agafar, em va obligar a posar-me dreta i em va tornar a empènyer cap a dins. Vaig sentir com la porta es tancava de seguida amb un soroll metàl·lic. Semblava com si tinguessin por d'alguna cosa.

Una petita multitud de ciutadans ja s'havia aplegat rere la

muralla per xafardejar. La meitat duien les armes a les mans, i la majoria m'apuntaven.

O sigui que la meva reputació em precedia.

—Hossam —va cridar algú que es va obrir pas fins on érem. Vaig veure un home més gran que els que m'havien capturat, amb uns ulls seriosos que van escrutar el meu aspecte lamentable. Em va mirar amb més serenitat que els altres, sense deixar-se endur per l'entusiasme—. Com ha anat?

—L'hem atrapat a les muntanyes —va vanagloriar-se en Hossam—. Intentava parar-nos una emboscada quan tornàvem de comprar les armes.

Dos dels altres homes que ens acompanyaven van deixar caure a terra uns sacs carregats d'armes, orgullosos, per demostrar que jo no havia aconseguit parar-los els peus. Les armes no havien estat fabricades a Miraji, sinó a Amonpour. Eren ben estrafolàries, plenes d'ornaments i gravats, fetes a mà. Costaven el doble del seu valor real només pel fet que algú s'havia pres la molèstia de decorar-les. Quina importància tenia que fossin boniques, mentre matessin? Allò m'ho havia dit la Shazad.

—Només ella? —va preguntar l'home del posat seriós—. Ella sola?

De sobte em va fitar com si, amb una simple mirada, fos capaç de descobrir la veritat. Realment una noieta de disset anys creia que podria desafiar mitja dotzena d'homes adults amb un simple grapat de bales i l'esperança de vèncer? De veritat que la famosa Bandida d'Ulls Blaus era tan beneïta?

Jo preferia l'adjectiu «imprudent».

Evidentment, no vaig dir res. Com més parlés, més possibilitats tenia de deixar anar alguna cosa que em pogués perjudicar.

«Boca tancada i posat esquerp», vaig pensar. «I intenta que no et matin. Si tot se'n va en orris, concentra't només en això últim».

—De debò que ets la Bandida d'Ulls Blaus? —va preguntar l'Ikar, de sobte. Totes les mirades es van tombar cap a ell. Havia

baixat del seu lloc de vigilància de la muralla per observar-me com un badoc, igual que la resta de la gent. Es va inclinar endavant, recolzat al canó del fusell. Si se li disparava en aquell moment, li volarien les mans i part de la cara—. És cert, el que es diu sobre tu?

«Boca tancada i posat esquerp. Intenta que no et matin».

—Depèn del que es digui sobre mi, suposo —vaig dir. Merda, no m'havia sabut aguantar—. I val més que no et repengis al fusell d'aquesta manera.

L'Ikar va canviar de posició amb aire distret, però no em va treure els ulls de sobre en cap moment.

—Diuen que ets capaç d'encertar l'ull d'un home des de quinze metres de distància i a les fosques. Que vas caminar sota una pluja de bales a Iliaz i en vas sortir amb els plans de guerra secrets del sultà. —Segons el que jo recordava, a Iliaz les coses havien anat una mica diferent. Per començar, havia rebut un tret—. Que vas seduir una de les esposes de l'emir de Jalaz mentre eren de visita a Izman.

Aquesta era nova. Ja havia sentit la de seduir l'emir en persona, però no que a la seva muller li agradessin també les dones. O potser la història s'havia anat tergiversant cada vegada que algú l'havia explicat, tenint en compte que la meitat dels rumors sobre la Bandida d'Ulls Blaus semblaven invencions. A aquelles alçades ja no m'embolicava el cos per fingir que era un noi, però, pel que semblava, em caldria una mica més de farciment per convèncer certa gent que el Bandit d'Ulls Blaus del qual havien sentit tantes llegendes era en realitat una noia.

—Que vas matar cent soldats gal·lans a Fahali —va insistir el nano, embarbussant-se mentre parlava, esperonat pel meu silenci—. I també he sentit que et vas escapar de Malal a lloms d'un rokh gegantí de color blau, i que la casa d'oracions es va inundar després que hi passessis.

—No t'hauries de creure tot el que sents —vaig dir, aprofitant la pausa que va fer per agafar aire, amb els ulls esbatanats com dues monedes de louzi a causa de l'entusiasme.